

отокъ-тъ ся намираше още подъ кожѣ-тѣ му, и изяви присѣтствіе-то си, само съ едно малко надуваніе. При това трѣбува да ся каже че усвоиванія-та на епископъ-тъ *Виктора I* (196 год.) и на *Стефана I* (256 г.) въ другы-тѣ църквы никакъ не ся припознавахъ; и само въ слѣдущи-тѣ столѣтія, подъ покровителство-то на христіанскы-тѣ царіе тѣ можяхъ, съ успѣхъ да ся повторять.

Освѣнь епископи, презвитери и діяконы намѣрваме още и другы длѣжности по това врѣме. Четемъ за поддіяконы, причетници, служители (аколути), екзердити (изгонители на діаволи) и вратари. Пълно-то различіе между духовници и миряни-тѣ къмъ кое-то, умноженіе-то на тѣзи църковны длѣжности съ врѣме трѣбваше да води, не можеше да стане до гдѣ-то сѣществухъ още извънрѣдны духовны дарбы — между христіяны-тѣ, иманіе-то на кои-то, не е зависяло отъ вънкашно званіе на челоуѣка. Щото чюдотворни-тѣ дарбы не ся прикратихъ въ Апостолскый вѣкъ, това ни увѣрять достовѣрни свидѣтели. *Юстинъ*, мѣченикъ пише къмъ царь-Антонія (138 г.): «Твърдѣ много, кои-то по свѣтъ-тъ и даже въ тойзи градъ (Рымъ) бѣхъ мѣчени отъ злы-тѣ духове, и при всичко ваше магесничество и чяродѣйство не можихъ да намѣрять помощь, чрѣзъ насъ христіяны-тѣ оздравихъ чрѣзъ име-то на Исуса, кой-то быде распятъ отъ Пилата Понтійскаго; и такыва изцѣленія ставать